Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/4492/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 24/9/2026 10:06:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 15/11/2026 05:41:11

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 23 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 24/9/2026 10:06:00 μμ

Βιογραφία

Ὦ Τύχων γλυκύ, γλυκέος Παραδείσου,
τυχεῖν καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον εὐχαῖς σου.

Ὡς ἄγγελος Θεοῦ ὁ Τύχων πρὸς πόλον ἤρθη.

Ὡς ἁπλοῦς καὶ ταπεινὸς Ὑψίστου δόξης
ἠξιώθης, Τύχων, πολιστὰ ἐρήμου.

Ο Όσιος Τύχων ο Αγιορείτης, γνωστός στην αγιορείτικη παράδοση και ως παπα-Τύχων ο Ρώσος, υπήρξε μία από τις χαρακτηριστικότερες ασκητικές μορφές του Αγίου Όρους κατά τον 20ό μ.Χ. αιώνα. Ρώσος στην καταγωγή, αφιέρωσε σχεδόν ολόκληρη την ενήλικη ζωή του στο Περιβόλι της Παναγίας, όπου έζησε με αυστηρότητα, ακτημοσύνη, αδιάλειπτη προσευχή, πολλή μετάνοια και βαθιά ταπείνωση. Το όνομά του συνδέθηκε ιδιαίτερα με τον Όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη (βλέπε 12 Ιουλίου), του οποίου υπήρξε Γέροντας και πνευματικός πατέρας. Ο ίδιος ο Όσιος Παΐσιος, πολλά χρόνια μετά την κοίμηση του Γέροντά του, συνέγραψε τον βίο του (βλέπε εδώ) και διέσωσε έτσι πλήθος λεπτομερειών για την προσωπικότητα και την πνευματική του πολιτεία.

Ο κατά κόσμον Τιμόθεος Γκολεγκώφ γεννήθηκε το 1884 μ.Χ. στη Νόβαγια Μιχαλόσκα της Ρωσίας, από ευσεβείς γονείς, τον Παύλο και την Ελένη. Από τα παιδικά του χρόνια είχε ιδιαίτερη κλίση προς την Εκκλησία και έντονο πόθο για την αφιερωμένη ζωή. Οι γονείς του, βλέποντας την επιθυμία του να γίνει μοναχός, δεν θέλησαν να τον αφήσουν αμέσως να εγκαταλείψει τον κόσμο, αλλά προτίμησαν να τον δοκιμάσουν και να τον αφήσουν να γνωρίσει πρώτα τη ζωή των μοναστηριών.

Όταν έφθασε περίπου στην ηλικία των δεκαεπτά ετών, του έδωσαν την ευλογία να αρχίσει να επισκέπτεται μοναστήρια. Σύμφωνα με τη διήγηση του Οσίου Παϊσίου, ο νεαρός Τιμόθεος περιόδευσε σε περίπου διακόσια μοναστήρια της Ρωσίας, γνωρίζοντας από κοντά την άσκηση, την προσευχή και τη ζωή των μοναχών. Η περιπλάνησή του αυτή δεν ήταν τουριστικό προσκύνημα, αλλά μια βαθύτερη αναζήτηση του τόπου και του τρόπου με τον οποίο θα αφιέρωνε τη ζωή του στον Θεό. Προτιμούσε την οδοιπορία, την απλότητα και την αποφυγή των ανέσεων, ενώ ήδη από εκείνα τα χρόνια διακρινόταν η διάθεσή του να ζήσει όσο το δυνατόν πιο ελεύθερος από τις υλικές μέριμνες.

Μετά τα προσκυνήματα στα μοναστήρια της Ρωσίας, ο Τιμόθεος ταξίδεψε στο Σινά και στη συνέχεια στους Αγίους Τόπους. Η πορεία αυτή διεύρυνε ακόμη περισσότερο τον ορίζοντά του και ενίσχυσε μέσα του την επιθυμία για μία ζωή αφιερωμένη στην ησυχία και την προσευχή. Τελικά, η αναζήτησή του τον οδήγησε στο Άγιον Όρος, όπου έφθασε το 1909 μ.Χ. και όπου έμελλε να παραμείνει σχεδόν μέχρι το τέλος της ζωής του.

Αρχικά εγκαταστάθηκε στο Κελλί του Μπουραζερίου, όπου παρέμεινε περίπου πέντε χρόνια. Η περιοχή εκείνη είχε περισσότερη κίνηση και δεχόταν πολλούς επισκέπτες, κάτι που δεν ταίριαζε στον χαρακτήρα και στην αναζήτηση του Τιμοθέου. Εκείνος επιθυμούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο να αποσυρθεί από τις συναναστροφές και να αφιερωθεί απερίσπαστος στην προσευχή.

Για τον λόγο αυτό πήρε ευλογία και αναχώρησε για τα Καρούλια, μία από τις πιο δύσβατες και αυστηρά ασκητικές περιοχές του Αγίου Όρους. Η μετακίνησή του εκεί σηματοδότησε μία ακόμη πιο αποφασιστική στροφή προς την ερημητική άσκηση.

Στα Καρούλια έζησε περίπου δεκαπέντε χρόνια, μέσα σε συνθήκες μεγάλης σωματικής κακοπάθειας και απομόνωσης. Εκεί έγινε μοναχός, το 1912 μ.Χ., και επιδόθηκε με ακόμη μεγαλύτερο ζήλο στη νηστεία, στις μετάνοιες, στην προσευχή και στην καταπολέμηση των παθών. Για τον ίδιο, η άσκηση δεν αποτελούσε αυτοσκοπό, αλλά μέσο για να καθαριστεί η καρδιά και να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Θεό.

Ο Όσιος Παΐσιος, αναφερόμενος στην περίοδο αυτή, περιγράφει έναν άνθρωπο που δεν αρκούνταν στο εξωτερικό μοναχικό σχήμα, αλλά επιδίωκε να γίνει και εσωτερικά «Άγγελος». Η φράση αυτή αποδίδει με χαρακτηριστικό τρόπο το ήθος του παπα-Τύχωνα: δεν τον ενδιέφερε η εξωτερική εικόνα της ασκητικής ζωής, αλλά η πραγματική μεταμόρφωση του εσωτερικού ανθρώπου.

Η ζωή στα Καρούλια ήταν εξαιρετικά λιτή. Ζούσε με ελάχιστα και προσπαθούσε να περιορίζει στο ελάχιστο τις ανάγκες του. Η ακτημοσύνη και η απουσία κοσμικών επιδιώξεων έγιναν σταδιακά βασικό γνώρισμα της ζωής του.

Μετά τα χρόνια της σκληρής ασκήσεως στα Καρούλια, ο Τύχων εγκαταστάθηκε στην Καψάλα, στην περιοχή πάνω από την Καλιάγρα, όπου βρήκε έναν τόπο καταλληλότερο για μόνιμη εγκατάσταση. Εκεί εγκαταστάθηκε στο Σταυρονικητιανό Κελλί του Τιμίου Σταυρού, το οποίο θα γινόταν ο τόπος της μακροχρόνιας ασκήσεώς του και το επίκεντρο της πνευματικής του παρουσίας.

Όταν έφθασε στο Κελλί, γηροκόμησε έναν ηλικιωμένο Γέροντα που ζούσε εκεί. Μετά την κοίμησή του παρέμεινε μόνος και συνέχισε με ακόμη μεγαλύτερη αφοσίωση την ασκητική του ζωή. Η Καψάλα έγινε για εκείνον τόπος προσευχής, ησυχίας και υποδοχής ανθρώπων που έρχονταν για εξομολόγηση, συμβουλή και παρηγοριά.

Παρότι αγαπούσε βαθιά την ερημική ζωή, δεν απέκλεισε ποτέ εκείνους που αναζητούσαν πνευματική βοήθεια. Με τον καιρό έγινε γνωστός ως άνθρωπος προσευχής και ως έμπειρος πνευματικός, χωρίς ο ίδιος να επιδιώξει ποτέ τη φήμη ή την αναγνώριση.

Άνθρωποι που είχαν γνωρίσει την πνευματική του κατάσταση τον παρακίνησαν να δεχθεί την ιερωσύνη, ώστε να μπορεί να διακονεί περισσότερο τους ανθρώπους μέσω των Μυστηρίων. Ο Τύχων χειροτονήθηκε διάκονος και στη συνέχεια πρεσβύτερος και έκτοτε έγινε γνωστός ως παπα-Τύχων.

Η χειροτονία δεν άλλαξε τον ασκητικό τρόπο της ζωής του. Αντίθετα, η Θεία Λειτουργία, η εξομολόγηση και η προσευχή έλαβαν ακόμη πιο κεντρική θέση. Ο ίδιος αντιμετώπιζε την ιερωσύνη όχι ως τιμή, αλλά ως διακονία και ευθύνη απέναντι στον Θεό και στους ανθρώπους.

Η Θεία Λειτουργία ήταν για εκείνον το κέντρο της ημέρας και η κορυφαία στιγμή της πνευματικής του ζωής. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες του Οσίου Παϊσίου, τη ζούσε με τέτοια εσωτερική συγκέντρωση, ώστε δεν ήθελε να διασπάται η προσοχή του από οτιδήποτε εξωτερικό. Η λειτουργική του ζωή αποτελούσε συνέχεια της προσωπικής του προσευχής και της εσωτερικής του κοινωνίας με τον Θεό.

Ο παπα-Τύχων έζησε με εξαιρετική φτώχεια και ακτημοσύνη. Το Κελλί του είχε τα απολύτως αναγκαία και ο ίδιος δεν ενδιαφερόταν για την προσωπική του άνεση. Δεν επιδίωκε να συγκεντρώνει χρήματα ή αγαθά, ενώ όσα του προσέφεραν συχνά τα διοχέτευε σε ανάγκες του Κελλιού ή σε ανθρώπους που είχαν ανάγκη.

Η ακτημοσύνη του δεν ήταν αποτέλεσμα αναγκαστικής στέρησης, αλλά συνειδητή επιλογή. Είχε καταλάβει ότι η προσκόλληση στα υλικά αγαθά μπορεί να γίνει εμπόδιο στην πνευματική ζωή και γι' αυτό προσπαθούσε να κρατά τον εαυτό του ελεύθερο από περιττές επιθυμίες. Η ζωή του ήταν μία διαρκής προσπάθεια να περιορίζεται στα αναγκαία και να στρέφεται προς τα ουσιώδη.

Παρά την αυστηρότητα της άσκησής του, ο χαρακτήρας του είχε μεγάλη πραότητα και παιδική απλότητα. Δεν αγαπούσε τα περίπλοκα λόγια και τις θεωρητικές συζητήσεις. Μιλούσε απλά, με μικρές εικόνες και παραδείγματα, και οι συμβουλές του είχαν συχνά τη μορφή πολύ σύντομων φράσεων που έκρυβαν όμως βαθιά εμπειρία.

Η προσευχή αποτελούσε την καρδιά της ζωής του. Ο παπα-Τύχων αγαπούσε ιδιαίτερα την ευχή, την επίκληση του ονόματος του Κυρίου Ιησού Χριστού, και προσπαθούσε να διατηρεί τον νου του στραμμένο προς τον Θεό τόσο κατά τις ακολουθίες όσο και στις καθημερινές του εργασίες.

Ιδιαίτερη θέση στη διδασκαλία του κατείχε το Άγιο Πνεύμα. Έλεγε χαρακτηριστικά ότι «το Άγιο Πνεύμα είναι ο νοικοκύρης», θέλοντας να τονίσει ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να εμπιστεύεται μόνο τη δική του κρίση, αλλά να ζητά πάντοτε τον φωτισμό του Θεού. Για τον παπα-Τύχωνα η πνευματική καθοδήγηση δεν ήταν ανθρώπινη τεχνική, αλλά καρπός προσευχής και φωτισμού.

Η ίδια στάση διακρινόταν και στην εξομολόγηση. Δεν παρουσιάζε τον εαυτό του ως άνθρωπο που βρίσκεται έξω από τον πνευματικό αγώνα, αλλά ως αμαρτωλό που και ο ίδιος έχει ανάγκη από το έλεος του Θεού. Ζητούσε από εκείνους που εξομολογούνταν κοντά του να κάνουν προσευχή και για τον ίδιο, εκφράζοντας έτσι με έμπρακτο τρόπο τη μεγάλη του ταπείνωση.

Μία από τις χαρακτηριστικότερες φράσεις του παπα-Τύχωνα ήταν το «Δόξα σοι ὁ Θεός». Δεν επρόκειτο απλώς για μία ευσεβή έκφραση, αλλά για έναν τρόπο ζωής. Στις χαρές, στις δοκιμασίες, στις στερήσεις και στις απρόβλεπτες δυσκολίες, ο Γέροντας προσπαθούσε να διατηρεί την ίδια στάση εμπιστοσύνης στην πρόνοια του Θεού.

Η ευχαριστία αποτελούσε γι' αυτόν μορφή πνευματικής ελευθερίας. Δεν έβλεπε τον Θεό μόνο μέσα από τις ευχάριστες περιστάσεις, αλλά προσπαθούσε να Τον εμπιστεύεται ακόμη και όταν δεν καταλάβαινε τον λόγο των δοκιμασιών. Γι' αυτό και η φράση «Δόξα σοι ὁ Θεός» έβγαινε από το στόμα του σε κάθε περίσταση.

Ο Όσιος Παΐσιος μιλά για τη μεγάλη κατάνυξη του Γέροντά του και για τα πολλά δάκρυα που έχυνε κατά την προσευχή. Η προσευχή του δεν ήταν ψυχρή ή τυπική, αλλά βαθιά βιωματική και γεμάτη συγκίνηση. Τα δάκρυα, η σιωπή και η μετάνοια αποτελούσαν αναπόσπαστα στοιχεία της πνευματικής του ζωής.

Η κατάνυξη αυτή συνδεόταν με τη σταθερή αίσθηση της παρουσίας του Θεού και με τη συνειδητοποίηση της ανθρώπινης αδυναμίας. Ο παπα-Τύχων δεν προσπαθούσε να αποκτήσει πνευματικές εμπειρίες ως αυτοσκοπό, αλλά να γίνει περισσότερο ταπεινός και να ζήσει μέσα στη μετάνοια και την αγάπη του Χριστού.

Η γνωριμία του παπα-Τύχωνα με τον νεαρό τότε Αρσένιο Εζνεπίδη, τον μετέπειτα Όσιο Παΐσιο, υπήρξε καθοριστική και για τους δύο. Ο Αρσένιος συνδέθηκε πνευματικά μαζί του και έγινε υποτακτικός του, ενώ ο παπα-Τύχων ανέλαβε να τον καθοδηγήσει στον μοναχικό και πνευματικό αγώνα.

Ο Παΐσιος έβλεπε στον Γέροντά του έναν άνθρωπο μεγάλης πνευματικής πείρας και δεν έπαψε ποτέ να τον θεωρεί πνευματικό του πατέρα. Η σχέση τους βασιζόταν στην υπακοή, στην εμπιστοσύνη και στην αγάπη, αλλά επίσης και σε μία βαθιά αμοιβαία πνευματική επικοινωνία. Ο Παΐσιος δεν διδάχθηκε μόνο από τα λόγια του παπα-Τύχωνα, αλλά κυρίως από το ίδιο το παράδειγμα της ζωής του.

Η επιρροή αυτή αποτυπώθηκε αργότερα και στον τρόπο με τον οποίο ο Όσιος Παΐσιος μιλούσε για τον Γέροντά του. Πολλές φορές αναφερόταν στην απλότητα, στην προσευχή, στην ακτημοσύνη και στην εμπιστοσύνη του παπα-Τύχωνα στον Θεό, παρουσιάζοντας τη ζωή του ως ζωντανό παράδειγμα ασκητικού φρονήματος.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι ο ίδιος ο Όσιος Παΐσιος συνέγραψε, το 1977 μ.Χ., τον βίο του παπα-Τύχωνα. Το κείμενο αποτελεί μία από τις κυριότερες πηγές για τη ζωή του, επειδή προέρχεται από άνθρωπο που τον γνώρισε από κοντά και έζησε μαζί του ως υποτακτικός.

Ο Παΐσιος καταγράφει εκεί περιστατικά από την καθημερινή ζωή του Γέροντά του, τις συνήθειές του, τις ασκήσεις του, την προσευχή του και τη συμπεριφορά του απέναντι στους ανθρώπους. Στο τέλος του κειμένου υπογράφει ως «Μοναχός Παΐσιος». Το γεγονός ότι αισθάνθηκε την ανάγκη να διασώσει γραπτώς τη μνήμη του Γέροντά του φανερώνει πόσο σημαντική υπήρξε για τον ίδιο αυτή η πνευματική σχέση.

Παρά την ερημητική του ζωή, ο παπα-Τύχων δεν ήταν κλεισμένος στον εαυτό του. Άνθρωποι έρχονταν κοντά του για να εξομολογηθούν, να ζητήσουν συμβουλή ή απλώς να πάρουν μία ευχή. Η απάντησή του απέναντί τους ήταν συνήθως απλή και γεμάτη πατρική στοργή.

Χαρακτηριστική είναι η παράδοση σχετικά με έναν άνθρωπο που επιχείρησε να τον κλέψει. Ο παπα-Τύχων δεν αντέδρασε με οργή ούτε διατήρησε μνησικακία απέναντί του. Αντίθετα, η στάση του ήταν συγχωρητική και ειρηνική, επιβεβαιώνοντας στην πράξη τη διδασκαλία του Ευαγγελίου ότι ο χριστιανός καλείται να συγχωρεί εκείνον που τον αδικεί.

Για τον ίδιο, η συγχώρηση δεν ήταν μία θεωρητική αρετή. Ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για να διατηρεί η καρδιά ειρήνη και κοινωνία με τον Θεό.

Η Θεία Λειτουργία κατείχε κεντρική θέση στη ζωή του. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες που διασώζει ο Όσιος Παΐσιος, ο παπα-Τύχων τη ζούσε με τέτοια εσωτερική ένταση, ώστε προτιμούσε να τελείται με απόλυτη ησυχία και συγκέντρωση. Ο μικρός ναός του Κελλιού του Τιμίου Σταυρού ήταν για εκείνον τόπος ιδιαίτερης προσευχής και κοινωνίας με τον Θεό.

Στα γεράματά του, όταν οι σωματικές του δυνάμεις είχαν περιοριστεί αισθητά, η καθημερινή Θεία Κοινωνία εξακολούθησε να αποτελεί βασικό στοιχείο της ζωής του. Η εξωτερική αδυναμία δεν τον εμπόδισε να διατηρεί την ίδια εσωτερική προσήλωση στην προσευχή και στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας.

Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο παπα-Τύχων είχε εξασθενήσει σημαντικά. Παρά τις σωματικές του αδυναμίες, δεν εγκατέλειψε την προσευχή και την άσκηση, αλλά συνέχισε μέχρι τέλους, όσο του επέτρεπαν οι δυνάμεις του, τον ίδιο δρόμο που είχε ακολουθήσει σε όλη του τη ζωή.

Κοντά του κατά την τελευταία περίοδο βρισκόταν ο Όσιος Παΐσιος, ο οποίος τον φρόντιζε και παρακολουθούσε από κοντά την πορεία προς την έξοδό του από τον παρόντα κόσμο. Για τον Παΐσιο οι τελευταίες εκείνες ημέρες υπήρξαν μία από τις πιο συγκλονιστικές εμπειρίες της ζωής του, καθώς έβλεπε τον Γέροντά του να ετοιμάζεται για τον θάνατο με ειρήνη και εμπιστοσύνη στον Θεό.

Ο παπα-Τύχων εκοιμήθη στις 23 Σεπτεμβρίου 1968 μ.Χ., στο Κελλί του Τιμίου Σταυρού στην Καψάλα. Ο Όσιος Παΐσιος βρισκόταν κοντά του και συμμετείχε στη φροντίδα του μέχρι το τέλος, ενώ στη συνέχεια συμμετείχε και στην ταφή του Γέροντά του.

Μετά την κοίμηση του παπα-Τύχωνα, η μνήμη του διατηρήθηκε ιδιαίτερα μέσα από τον Όσιο Παΐσιο. Ο Παΐσιος συνέχισε να αναφέρεται στον Γέροντά του με βαθύ σεβασμό και να μεταφέρει σε άλλους όσα είχε διδαχθεί από τη ζωή και το παράδειγμά του. Με αυτόν τον τρόπο η μορφή του παπα-Τύχωνα πέρασε από τη στενή αγιορείτικη κοινότητα σε έναν πολύ ευρύτερο κύκλο ανθρώπων.

Ιδιαίτερα γνωστή είναι και η διήγηση του Οσίου Παϊσίου για ένα περιστατικό που, σύμφωνα με την προσωπική του μαρτυρία, συνέβη περίπου τρία χρόνια μετά την κοίμηση του Γέροντά του. Ο Παΐσιος αναφέρει ότι στις 10 Σεπτεμβρίου 1971 μ.Χ., κατά την ώρα της προσευχής, είδε μπροστά του τον παπα-Τύχωνα. Η εμπειρία αυτή καταγράφεται ως προσωπική πνευματική μαρτυρία του Οσίου Παϊσίου και ανήκει στο πλαίσιο της αγιορείτικης παράδοσης που περιβάλλει τη μνήμη του παπα-Τύχωνα.

Η ζωή του Οσίου Τύχωνα δεν χαρακτηρίστηκε από συγγραφική παραγωγή ή δημόσια δράση. Η παρακαταθήκη του βρίσκεται κυρίως στον τρόπο με τον οποίο έζησε: στην ακτημοσύνη, στη σιωπή, στην αδιάλειπτη προσευχή, στη μετάνοια, στην παιδική απλότητα, στη συγχώρηση και στην απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.

Ο ίδιος δεν επιδίωξε να γίνει γνωστός και δεν προσπάθησε να δημιουργήσει γύρω από το πρόσωπό του κάποιον κύκλο θαυμαστών. Έζησε κρυμμένος στην Καψάλα και αρκέστηκε στη διακονία όσων έρχονταν κοντά του. Η ζωή του έγινε γνωστή κυρίως επειδή την έζησε και τη διέσωσε ένας άνθρωπος που ο ίδιος θεωρούσε πνευματικό του πατέρα: ο Όσιος Παΐσιος.

Έτσι η πνευματική πορεία του παπα-Τύχωνα συνδέθηκε με έναν ιδιαίτερο τρόπο με την ιστορία της σύγχρονης αγιορείτικης παράδοσης. Ένας Ρώσος μοναχός ήρθε στο Άγιον Όρος στις αρχές του 20ού αιώνα, έζησε ως ασκητής στα Καρούλια και στην Καψάλα, έγινε ιερομόναχος και πνευματικός, και τελικά συνδέθηκε στενά με τη διαμόρφωση της πνευματικής ζωής του Οσίου Παϊσίου.

Στις 11 Φεβρουαρίου 2026 μ.Χ., η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, υπό την προεδρία του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου, αποφάσισε ομοφώνως την κατάταξη στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας του Αγιορείτη Ιερομονάχου Τύχωνος.

Στη συνέχεια, στις 29 Αυγούστου 2026 μ.Χ., το Οικουμενικό Πατριαρχείο ανακοίνωσε την τέλεση των σχετικών τελετών αγιοκατατάξεως και την υπογραφή των Πατριαρχικών και Συνοδικών Πράξεων, με τις οποίες ολοκληρώθηκε και τυπικά η διαδικασία της εγγραφής του στο Αγιολόγιο.

Λειτουργικά κείμενα

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Τύχων ὅσιε, Ῥωσίας κλέος, φίλε Νόων τε, καὶ Θεοτόκου, προσανέβης Γολγοθᾷ τῷ τοῦ Ἄθωνος, καὶ τὸν γλυκὺν νῦν ἐκτήσω Παράδεισον· ὅθεν πρὸς σὲ ἀνυμνοῦντες αἰτούμεθα· Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Τῆς Ῥωσίας φωστῆρα νεολαμπέστατον καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ὄρους ἐρημιῶν οἰκιστήν, τὸν ἁπλοῦν καὶ ταπεινόν, ἀνευφημήσωμεν, Τύχωνα, ὥσπερ θεαυγῆ ἀσκητὴν ἀεὶ Θεὸν δοξάζοντα, ἐκβοῶντες· τυχεῖν εὐκλείας ἀλήκτου τοὺς σὲ τιμῶντας καταξίωσον.

Κοντάκιον

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, τὰ πάθη σταυρῶν, ἐντόνῳ ἐν ἀσκήσει σου· δι' αὐτῆς ὁμότροπος τοῖς ἀγγέλοις γέγονας ὅσιε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ὦ Τύχων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἕτερον Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Χριστοῦ ἀγάπης τῷ βαλσάμῳ τὸν ἰώμενον ψυχῆς τὰ τραύματα αὐτῷ τῶν μετὰ πίστεως προσιόντων ταπεινόφρονα, δεῦτε, πάντες καὶ ἁπλοῦν ἱερομόναχον τιμήσωμεν, τὸν σαλπίσαντα Θεοῦ ὡς σάλπιγξ εὔηχος δόξαν κράζοντες· Χαίροις, Τύχων μακάριε.

Μεγαλυνάριον

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Χαίροις ὁ ἀλείπτης τῶν μοναστῶν, πιστῶν παραστάτης, ἐν ἀγῶσι πνευματικοῖς, χαίροις ὁ ἀσκήσας, ἐν Ὄρει τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῆς Ῥωσίας πάσης, μέγιστον καύχημα.

Ἕτερον Μεγαλυνάριον

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Χαίροις, χαριτόβρυτε ἀσκητὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μάκαρ Τύχων, πανευκλεές, χαίροις, ὁ δοξάζων τὸν Κύριον ἐν βίῳ ἀπαύστως, ταπεινόφρον καὶ πνευματέμφορε.

Ὁ Οἶκος

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Ὁ τῆς εὐωδίας Παραδείσου ἐραστής, καὶ τοῦ Γολγοθᾶ τοῦ ἁγίου ὑμνητής, ὁ φίλτατος μύστης ὁ οὐρανομήκης τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ὁ ἀλείπτης μοναστῶν καὶ ἡ γλυκεῖα παραμυθία τῶν πιστῶν, μὴ παύσῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ὦ Τύχων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἕτερον Ὁ Οἶκος

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ἄγγελος ἐν ἀσκήσει, θεοφόρητε Τύχων, νεόφωτε ἀστὴρ Ἄθω, ὤφθης ἐν ἐσχάτοις καιροῖς καὶ αὐτῶν ἀπολαῦσαι δόξης ἐν Θεοῦ δώμασι κατηξιώθης· ὅθεν σε γεραίροντες πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, ἀνάθρεμα τῆς Ῥωσίας·
χαῖρε, διάδημα τῆς νηστείας.

Χαῖρε, τῶν ὁσίων τοῦ Ἄθω ἐντρύφημα·
χαῖρε, τῶν ἁγίων Πατέρων ἀγλάϊσμα.

Χαῖρε, ὕψος ταπεινώσεως καὶ ἀμέμπτου ἀγωγῆς·
χαῖρε, βάθος ἀγαθότητος καὶ καρδιακῆς εὐχῆς.

Χαῖρε, ἀδιαλείπτως τὸν Θεὸν ὁ δοξάζων·
χαῖρε, ἀδιακόπως τὴν εὐχὴν ὁ προφέρων.

Χαιρε, Θεοῦ θεράπων ὁ γνήσιος·
χαῖρε, ἐχθροῦ τοῦ πλάνου ἀντίπαλος.

Χαῖρε, ἡ δᾷς τοῦ σεπτοῦ Παϊσίου·
χαῖρε, λαμπὰς ποθεινοῦ Παραδείσου·

Χαίροις, Τύχων μακάριε.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. α΄. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Τοῦ Προδρόμου ζηλώσας τὴν θείαν ἄσκησιν, καὶ ἐγκρατείᾳ τὸν βίον διατελέσας στερρᾷ, ἐν ἐρήμῳ ἡγιάσθης Τύχων ὅσιε· μέλι γὰρ χάριτος αὐτοῦ, ἠξιώθης τοῦ τρυγᾶν, γλυκαίνων πιστῶν καρδίας, καὶ ἑλκύων τοὺς ῥᾳθυμοῦντας, πρὸς Παραδείσου μακαρίαν ὁδόν.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἀ κρώρειαι Ἄθωνος ἀνευφημοῦμεν ὑμᾶς, ὦ Τύχων ἰσάγγελε σὺν Παϊσίῳ στερρῷ, πατέρων οἱ πρόκριτοι, ὅτι ἐν ταπεινώσει, διεξήλθετε βίον, ἔμπλεων ἐγκρατείας, προσευχῆς καὶ θυσίας, ὑπὲρ τῶν ἐν περιστάσει ὄντων καὶ θλίψεσι.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα

Τὸ ἔλεος Κριτοῦ ὦ δακρύῤῥοε Τύχων, τοῦ σταύρωσιν φρικτὴν δι᾽ ἡμᾶς ὑποστάντος, πρεσβείαις σου ἐκζήτησον, τοῖς αἰνοῦσί σε ἅπασιν, ὡς ἠλέησας, τὸν σὸν λῃστὴν ἐκ καρδίας, καὶ ἐδίδαξας, τῆς συγχωρήσεως τρίβον, σὰ τέκνα πατήρ ἡμῶν.

Ἕτερον Κάθισμα

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Ἐργαστήριον σεπτόν, νηπιαζόντων λογισμῶν, ἐν αὐτοῖς σὺ ἀνδρωθείς, τὴν Βασιλείαν Οὐρανῶν, ὡς τὰ παιδία ἐδέξω ἐν τῇ καρδίᾳ· κρίσιν οὐδαμῶς γὰρ ἐξέφερες, Τύχων ἀγαθὲ καὶ φιλεύσπλαγχνε· διὸ ἡμεῖς κατάκριτοι ὡς ὄντες, καθικετεύοντες κράζομεν· Τὰ σὰ τεκνία, δίδαξον πάτερ, ζῆν ἁπλῶς καὶ ἀδόλως.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Τῇ βίβλῳ Ἰσαὰκ τοῦ ὁσίου σχολάζων καὶ τρόπους ἀσκητῶν ἐκμιμούμενος θείων ἀρτίως διέλαμψας ἐν ἐρήμοις τοῦ Ἄθωνος, Τύχων ὅσιε, σῆς ἀπαθείας βολίσι καὶ πυρσεύμασι σῆς ἀρετῆς καταυγάζων πιστῶν τὰ συστήματα.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἐρήμους τοὺ Ἄθωνος ὁ ἁγιάσας ῥοαῖς ἱδρώτων ἀσκήσεως καὶ δωρημάτων πλησθεὶς ἀρτίως τοῦ Πνεύματος, Τύχων ὁ θεοφόρος, κατὰ χρέος ὑμνείσθω· οὗτος γὰρ ἰσαγγέλως ἐν τῷ κόσμῳ βιώσας Ἀγγέλων ἠξιώθη χαρᾶς ἐν θείοις δώμασι.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ταῖς ἀναβάσεσι ταῖς ἀενάοις σου πρὸς τὸν πανάγιον Θεὸν τὸν Ὕψιστον καὶ σαῖς συντόνοις προσευχαῖς ἐπήρθης πρὸς θεωρίας θείας, πάτερ ὅσιε, καὶ ἀΰλους, μακάριε, σὺν Ἀγγέλων πάντοτε λειτουργῶν τοῖς συντάγμασι· διό σοι εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε, πνευματοφόρε Τύχων.

Ἕτερον Κάθισμα

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Χάριν Πνεύματος τοῦ παναγίου εἰσδεξάμενος ἀφθόνως, Τύχων, ὡς ἐκάθηρας τὸν νοῦν σου, πανεύφημε, δι' ἐγκρατείας, νηστείας καὶ νήψεως φωστὴρ ἐπώφθης τοῦ Ἄθωνος ἔνθεος· ὅθεν ἅπαντες τιμῶντές σου τὰ παλαίσματα πρὸς θέωσιν σὴν μνήμην ἑορτάζομεν.

Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος α΄.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Φωτίζου φωτίζου, ἡ τῶν πατέρων τοῦ Ἄθω ὁμήγυρις, καὶ ὀρθοδόξων τὸ σύστημα. Ἡ γὰρ τοῦ Τύχωνος τοῦ ὁσίου, μνήμη ἀνέτειλε. Δεῦτε οὖν πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, καὶ καθαρᾷ καρδίᾳ, ἴδωμεν τὸν λύχνον, τὸν ὑπὸ τὸν μόδιον βουληθέντα κρυβῆναι, καὶ αὐτὸν ἱκετεύσωμεν· Ὅσιε Τύχων, διάλυσον ἡμῶν τὴν σκοτόμαιναν τῶν παθῶν, καὶ ὁδήγησον ἡμᾶς πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος β΄.

Αθανασίου Δ. Κυπραίου Φιλολόγου

Ὅσιε Τύχων, ἀνάγαγε ἡμᾶς, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς δεινῆς ῥᾳθυμίας, ὅτι τὰ τέκνα σου ἐδίδασκες λέγων· Οὐ μόνον ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ καὶ ῥᾴθυμοι, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς ῥιφήσονται.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος α΄.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ἀνατεθεὶς τῷ Χριστῷ ἀπὸ νεότητος τὴν μοναδικὴν τρίβον ἐβάδισας καὶ πολιστὴς τῆς ἐρήμου γέγονας, Τύχων μακάριε· καταλιπὼν γὰρ Ῥωσίαν, τὴν σεμνυνομένην σοῖς σπαργάνοις τῶν πάλαι ὁσίων ἄρτι μιμητὴς ἐνθεώτατος ὤφθης ἐν πᾶσι· δεξάμενος οὖν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ καλῶς τὸν ἀγῶνα ἐν Ἄθωνι τελέσας Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύεις πάντοτε.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος β΄.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ὡς μύρον εὐωδίας καὶ ὀσμὴν θυμιάματος ὁ Κύριος ἐδέξατο τὰς παννύχους στάσεις σου, τὴν ἀδιάλειπτον Αὐτοῦ δοξολογίαν καὶ ἡσυχίας σου τὴν σιωπήν, Τύχων ὅσιε· ὅθεν χαρίτων θείων πληρώσας σε πρὸς ἀρετὴν σοφώτατον ἀλείπτην ἀνέδειξε καὶ πρακτικὸν χειραγωγὸν πρὸς ὁλοκλήρωσιν καὶ θέωσιν ὁ ἀγαθόδωρος καὶ φιλάνθρωπος Κύριος· Αὐτοῦ οὖν τῆς δόξης κοινωνῶν ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ ἀσιγήτως πρέσβευε καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι τῆς μελλούσης ἀπολαῦσαι τῶν οὐρανῶν εὐκλείας ἐν τῇ ἀλήκτῳ μακαριότητι.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος γ΄.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ὡς φωστῆρα νεαυγέστατον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κτησαμένη σε, πάτερ Τύχων, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου καὶ πρεσβειῶν σου ἀκτῖσι φωταγωγεῖται· σὺ γὰρ τοὺς πάλαι ἀσκητὰς μιμησάμενος Παϊσίου τοῦ νεοφανοῦς γέγονας ὑπόδειγμα ὁσιότητος καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ ἀσκουμένων πατέρων τύπος καὶ κλέϊσμα· ὁλοφώτων οὖν σκηνωμάτων κληρονόμος γενόμενος πρέσβευε Κυρίῳ καὶ ἡμᾶς ἐλλαμφθῆναι τοὺς σὲ μακαρίζοντας τῷ φωτὶ τῆς χάριτος.

Ἕτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος δ΄.

Χαραλάμπους Μ. Μπούσια Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Τὸν ὑπερόπτην πασῶν τῶν προσκαίρων ἀνέσεων καὶ ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ πολιτευσάμενον, τὸν εὐτελῆ ἐνδεδυμένον τριβώνιον καὶ οὐδὲν εὔχρηστον σκεῦος ἐν τῇ καλύβῃ αὐτοῦ ἔχοντα, Τύχωνα τὸν ἀξιομακάριστον, οἱ πιστοὶ ἐπαινέσωμεν· οὗτος γὰρ σαρκὸς νεκρώσας τὸ φρόνημα τῆς ἀπαθείας λειμὼν εὐωδέστατος ὤφθη καὶ καρποὺς γεωργήσας ζωῆς αἰωνίου Κυρίῳ ἠξιώθη ἐν οὐρανοῖς συνευφραίνεσθαι, τῷ παρέχοντι δι' αὐτοῦ ἡμῖν τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας

Όσιος Τύχων ο Ιερομόναχος ο Αγιορείτης, ο εν τω Κελλίω του Τιμίου Σταυρού ασκήσας με τον πατέρα Αγαθάγγελο, συγγραφέα του έργου «Οι αναμνήσεις μου από τον παπα-Τύχωνα»

Ο σταυρός στον τάφο του παπα-Τύχωνα με το δεντρολίβανο που φύτεψε από πάνω του ο Άγιος Παΐσιος

Η προσευχή του Γολγοθά. Χειρόγραφο του παπα-Τύχωνος

Οπτικοακουστικό Υλικό

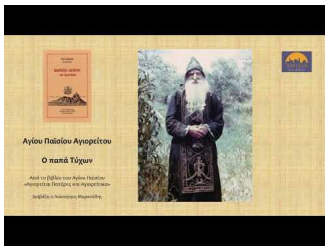
Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου Τύχωνος τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῇ Καψάλᾳ.

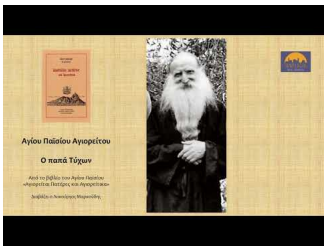
Μοναδικές μαρτυρίες: Ο Όσιος ΠΑΠΑ ΤΥΧΩΝ, ο Πνευματικός, ο νέος Άγιος της Εκκλησίας μας (Α μέρος)

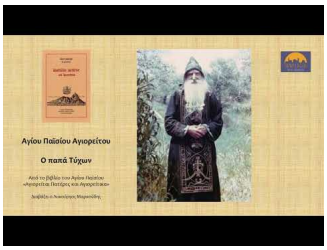
Μοναδικές αναμνήσεις: Ο Όσιος ΠΑΠΑ ΤΥΧΩΝ, ο Πνευματικός, ο νέος Άγιος της Εκκλησίας μας (Β' μέρος)

Άγιος Παΐσιος: ο Όσιος παπα Τύχων (κείμενα του Αγίου Παϊσίου για τον πνευματικό του) Α' μέρος

Άγιος Παΐσιος: ο Όσιος παπα Τύχων (κείμενα του Αγίου Παϊσίου για τον πνευματικό του) Β' μέρος

Άγιος Παΐσιος: ο Όσιος παπα Τύχων (κείμενα του Αγίου Παϊσίου για τον πνευματικό του) Γ' μέρος

Σχετικές συνδέσεις

1. Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Παραπομπές

1. Ενωμένη Ρωμηοσύνη
2. Pemptousia
3. Monastiriaka
4. Rodopi Press
5. Οικουμενικό Πατριαρχείο
6. ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΡΕΙΑ
7. Pemptousia
8. Pemptousia
9. Pemptousia
10. Pemptousia
11. Οικουμενικό Πατριαρχείο